ל) [בעירובין סג. ובפסחיםה: כתב רש"י ד"ה מחוחעירו של רבא], כ) [גירסת הרי"ף בדגלא וכן הוא בערוך ערך רגל], ג) עי שבת קמח, ד) שבת קכח: [וש"נ], ס) [ע" במהר"ם לובלין], ו) לקמן לו: שבת קמח:, ז) שבת קמא. וקמח:
 ה) [ל"ל רבה אולם ברי"ף פ' מולין וברא"ש שם סי' יג ובב"י סי" שסה הגירסה רבא], ט) [ב"ב ס:], י) [עי מוס' שבת נה. ד"ה ואף ותוס' ב"ב ס: ד"ה מוטב ומוס' ע"ו ד. ד"ה שהיה], ל) [שבת קמח: ע"ש], (ט [שבת קח.],
 מ) [להתקיים. רש"ש],
 (ט [ויקרא כג],
 מ) לאו 3″55 מוהר"ם. ע) ואע"פ שאינו להקל כל"ל, ב) ל"ל לגווה. רש"ל, ב) שאינם יכולים ללמלם ותוספת זה לא הוברר. כל" ועיין בהרא"ש פ' בתרא דיומא [סי' ח] מהר"מ, ל) [ועי' מוס' ר"ה ט. ד"ה ורבי עקיבא כו"],

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה נפרום וכו׳ ושנוי בעלמא הוא ולהצניע: (3) תום' ד"ה זימנין וכו' כי נפיל בגו מיא אמי:

הגהות הגר"א בווסקא. נ"ב הרמב"ם פיי בדוסקא במוט. ברגלא על גבו מאסוריו. באגרא [א] גם' בדוחקא. נ"ב מאחוריו. באגרא על הכתף. באכפא בידו לפניו הערוך פי׳ נע״ה: [ב] שם תכסייה בנכתמא זמנין דמפסיק כו' כל"ל (ועי' רש"א ומהר"ס):

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גם' זמנין דנפיל ואתי לאתויי. נ"ב עיין מהר"ם לובלין דלא גרס זה ועיין שיטה מקובלת דגרים זמנין דמתבר ואתי לאתויי ושברים אסורין מלד טלטול ועיין במג"א סי׳ תקי ס״ק ט״ו:

מוסף רש"י

אבל לא בעצים שבמוקצה. שהניחס ברחבה שאחורי ביתו והקצם לימות הסתיו. מוקצה, רחבה שאחורי בתים, שהקלה אחורי ביתו להכנים שם דבר לאולר ٩(١.)• דמפסיק. כיון דמלרכת ליה כיסוי קטר ליה בכד, חימנין דמיפסק ואמי קיינוס למסור מלטוריינוס (שם קמח:). ואתי לידי סחיטה. ודקאמר (לעיל) נפרוס סודרא עלויה, נדבר יבש קמיירי (שם). אין מטפחיו. כיל (לקמו לו:)

ומסחילין בערמת הסבן. להסק ואע"פ שלא זמנה מבע"י ולא היה דרגלא. אפי׳ בעתר שקורים פורק"א ועשוי כמין רגל לדרו ב א מיי פ״ה מהלי יו״ע רגיל להסיק ממנה. והשתא משמע דלית ליה מוקלה: אבל לא בעלים שבמוקלה. רחבה שאחורי הבתים קרויה מוקלה על שם שהיא מוקלה

דעתו ליטול עד זמן מרובה. ובגמרא פריך סיפא לרישא דהשתא משמע דאית ליה מוקנה: גבו' ואם אי הפשר לשנות. כגון שזמן הורחים הרבה ולריך להביא הרבה ביחד מותר: דדרו בדוחקת. משחוי שחדם יחיד נושא על כתפו בחול בטורח אם בא לשאת אותו בי"ט לצורך י"ט כגון חבית או שק מלא פירות ישאנו בי"ט. ברגלא עתר שקורין פורק"א כדרכי נושאי מלח למכור מפני שלריך לשנות וכשהוא משנה ישנה להקל משאו ולא להרבות טורח בי"ט ועתר זה נוח הוא לשאת בו משא כבד וכשנושה בו חבית הנשחת בכתף משנה להקל הוא: דדרו ברגלת. משוי חבית גדולה שרגילין לשחת אותה ברגלא: לדרו באגרא. ישאוה בי"ט בשני בני אדם במוט על כתפיהם דהיינו נמי שנוי להקל: דדרו באגרא. במוט על כתפיהם לדרו בי"ט לאותו משוי באכפא במוט בידיהם משום שנוי. ואע"פ שאינו להקל מ"מ שנוי הוא ואינו מרבה טורח בשנויו: נפרום סודרת. קל הוא ואינו מכביד ושנוי (א) הוא בעלמא ולהלנע: ואם אי אפשר לשנות. שאין לו סודר לכסותו: מליין מיא. שואבות מים מן הנהר: מכסייה בנכסמת. כסוי של עץ העשוי לכדין: ומנין דמפסיק. שלריך לקושרו שלח יפול בדרך וזמנין דמפסיק בהליכתו ואתי למקשריה וקשר העשוי להתקין מי אב מלאכה הוא: דמטמיש במיא. שנשרה במים: אין מטפחין. משום שיר או משום אבל: מטפחין. ידיו זו לזו: מספקין. כף על ירך: מרקדין. ברגל. וכולם נאסרו משום שבות גזרה שמא יתקן כלי שיר בפרק משילין (לקמן דף לו:): **אפומא דלחיא.** לחי המתיר במבוי בשבת: דלמא מגנדר ליה חפץ. ברה"ר חוץ ללחי: ואתי לאתויי. מתוך שאינו במבוי מקורה להכיר שוה רה"ר וזה רה"י ומביחו: וקח מגנדר חלבייהו ומייתי להו לא גרסי': ולא אמרינן להו ולא מידי. ואע"ג דעברן אדרבנן דאמור לא ליתיב ואינהו יתבן: הנח להם. בדבר שהרגילו בו ולא יחזרו בהם: מוטב שיעשו שוגגין וחל יעשו מוידין. לעבור כשידעו ולא יניחו בכך: והני מילי. דהנח להם לישראל: בדרבנן. היכא דארגילו למעבר אדרבנן כי הנך דמטפחין והנך דיתבן אפומא דלחיא

תוספת יום הכפורים. שלריך להתחיל

ולהתענות מבעוד יום דאורייתא היא

ושתו עד שחשכה גרס. ולא גרס משחשכה: באולר. בדבר האלור

בערמת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה: למ' תנא אם אי אפשר לשנות מותר ברוחקא ברוחקא ברוחקא ברוחקא מאתקין רבא לדרו באגרא דדרו ברגלא לדרו באגרא דדרו באגרא לדרו באכפא דדרו באכפא נפרום סודרא עלויה ואם לא אפשר שרי דאמר מר אם א"א לשנות מותר יאמר ליה רב חנן בר רבא לרב אשי אמור רבנז סכמה דאפשר לשנויי משנינן ביומא מבא והא הני נשי דקא מליין חצבייהו מיא ביומא מבא ולא קא משניין ולא אמרינן להו ולא מידי אמר ליה משום דלא אפשר היכא ליעבד דמליא בחצבא רבה תמלי בחצבא זוטא קא מפשא בהלוכא דמליא בחצבא זוטא תמלי בחצבא רבה קא מפשי במשוי ואתי דנפיל ואתי בנכתמא או זמנין דנפיל ואתי י לאתויי תקמריה זמנין דמפסיק ואתי למקמריה תפרום סודרא עלויה זמנין דמממיש במיא ואתי לידי סחימה הלכך לא אפשר א"ל רבא בר רב חנין לאביי יותנן אין מטפחין ואין מספקין ואין מרקדין והאידנא דקא חזינן דעבדן הכי ולא אמרינן להו ולא מידי אמר ליה ולמעמך הא ״דאמר ״(רבא) ילא ליתיב איניש אפומא דלחיא דלמא מגנדר ליה חפץ ואתי לאתויי (ד' אמות ברה"ר) והא הני נשי דשקלן חצבייהו ואזלן ויתבן אפומא דמבואה ולא אמרינן להו ולא מידי אלא ייהנח להם לישראל ימוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין הכא נמי הנח להם לישראל מומב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין יוהני מילי בדרבנן אבל בדאורייתא לא יולא היא לא שנא בראורייתא ולא שנא בדרבנן לא אמרינן להו ולא מידי דהא תוספת יום הכפורים דאורייתא הוא ואכלי ושתו עד שחשכה ולא אמרינן להו ולא מידי: "ומתחילין בערמת התבן: אמר רב כהנא זאת אומרת מתחילין באוצר תחלה מני ר' שמעון היא דלית ליה מוקצה אימא סיפא אבל לא בעצים שבמוקצה אתאן לר' יהודה דאית ליה מוקצה הכא יבארזי ואשוחי עסקינן דמוקצה מחמת חסרון כים ואפילו רבי שמעון מודה איכא דמתני לה אסיפא אבל לא בעצים שבמוקצה אמר רב כהנא זאת אומרת יאין מתחילין באוצר תחלה מני רבי יהודה היא דאית ליה מוקצה אימא רישא מתחילין בערמת התבן אתאן לר"ש

באגרא בין שנים במוט על כתפיהם דהיינו שנוי והוי להקל כפ״ה וקשה דבסוף פ׳ האומנין (ב״מ דף פג.) משמע דמשאו לאחור ואין נכנסים ויולאין בה חדיר ושם נותנין עלים וכל דבר שאין בכד נושאין בקל ברגלא מבאגרא אלא נראה דאפילו מכביד יותר

מכל מקום לא חיישינן כיון דמשנה מדרך חול וכן נמי פירש הקונטרס גבי דדרו באגרא לדרו באכפא ש ואפילו נמי אין להקל מכל מקום שנוי הוא:

דמליא בחצבא רבה תמלי בחצבא זומא הא כא

מפשא בהלובא. וא"ת מאי פריך והא מפשא בהלוכא והא אמרינן לעיל דאפושי בהלוכא שפיר דמי כשיעשה דרך שנוי ויש לומר דהא מפיש בהלוכא ושנוי נמי ליכא דבחול נמי :עבדינן הכי

זמנין דמשמיש בהו מיא ואתי לידי סחישה. ול״ת והל אמר נפרום סודרא עלויה ולא חיישינן

לידי סחיטה וי"ל דלעיל מיירי בחבית שסתום כולו ופיו לר ולכך לא חיישינן לסחיטה ועי"ל דהכא מיירי בסחיטת מים דאסורה ב משום לבון וא"כ כי נפל (כ) בגוויה מיא אתי לידי סחיטה אבל התם מיירי ביין דסחיטה שלו אסורה משום דש וא"כ כי נפיל לארעא הולך לאבוד ולא חיישינן (ש לסחיטה: אין ממפחין. פ״ה משום שיר או משום אבל ולא נהירא דתפוק ליה דאסור משום לער ואפי׳ בחול המועד כדאיתא בפ׳ ואלו מגלחין (מו"ק דף כח:) ולקמיה (דף לו.)

מפרש שמא יתקן כלי שיר: תנן אין מטפחין ואין מרקדין. פרש"י שמא יתקן כלי שיר ומיהו לדידן שרי דדוקא בימיהן שהיו בקיאין לעשות כלי שיר שייך למגזר אבל לדידן אין אנו בקיאין לעשות

כלי שיר ולא שייך למגזר: דהא תוספת יוה"כ דאורייתא היא ואכלי ושתו עד חשכה כו'.

משמע דיש שיעור לתוספת יוה"כד מדהלריך להפסיק מבעוד יום דהא ודאי לא היו אוכלים ממש עד חשכה ל דעבדי איסורא מדאורייתא ואעפ"כ (5 קאמר מוטב שיהיו ישראל שוגגין ואל יהיו ש מזידין ובפי׳ התוספת לא הוברר השעור ולכך יש ליזהר

ולהפסיק מבע"י: י התם כתכנא סריא דאית ביה קוצים. וגס אינו ראוי למאכל בהמה וקאי להסקה ואפילו רבי יהודה מודה וא"ת מאי שנא מעלים שבמוקלה דקא אסר רבי יהודה אע"ג דחזיין להסקה וי"ל דלא דמי דדוקה גבי הוצר של תבן לא הקנה דעתו למה שראוי עתה

דלא הקלה דעתו כי אם ממאכל בהמה ועתה הוא ראוי להסקה ומזה לא

סריא הא חזי לטינא ידאית ביה קוצים: דנפקא לן (יותא דף פא:) מועניתם את נפשותיכם במשעה⁰: ואכלי הקלה דעתו אבל אולר של עלים הקלה דעתו ממה שראוי עתה:

עד שהיה מוקצה לאוצרו לזמן ארוך כהאי גוונא דסתמא אוצרין אומו לבהמה: ארזי ואשותי. אין אדם מסיק אומן דעומדין לבנין: אשותי. ארו נקבה: דמוקלה מחמת חסרון כים נינהו. שדמיה יקרין: דמחני לה. לדרב כהנא: חבנא סריא. נרקב ומסריח שאין ראוי

. א״ל וליטעמיך הא דאמר מתני׳ מספקין. ענ ירך (קלפון (קלפון (קלפון (קלפון (שבת קדין. ברגל, וכולן לשמחם ואין מרקדין. בארייתא לא שבקינן להו ולא מידי. שוגנין ואל יהו מודין. הני מילי בדרבנן אבל בדאורייתא לא שבקינן להו. נוסחא אחרינא ליש בדרבנן וליש בדרבנן וליש בדרבנן וליש בדרבנן אבל בדאורייתא, מתחילין לנגין (שבת קוו).

בערימת התבן. אוקמה רב כהנא לרי שמעון דלית ליה מוקצה, וסיפא דקתני אבל לא בעצים שבמוקצה, בארזי ואשוחי, כלומר אלו העצים קורות הן ומוקצה מחמת [חסרון] כיס אפילו רי שמעון מודה שמעור. איכא דמתני להא דרב כהנא אסיפא, אבל לא בעצים שבמוקצה, וון בלרי הוודה דאית ליה מוקצה, ורישא דקתני מתחילין בערימת התבן בתיבנא סריא דלא עבדו מיניה אוצר.

מטפחין. גיד (לקפו לה)
על הלב (שבת קמח:). ואין
מספקין. על יכן (לקפו
מספקין. על יכן (לקפו
לה) לה: כף אל כף, עובת שם). ואין מרקדין. בכגל, וכולן לשמחה ולשיר (לקפו שם). אפומא דלחיא. של מבוי
לה) לה: כף אל כף, עובת שם אלין ניכר כל כך בין מבוי לכה"ר (שם קמח:). ואתי לאתויר. חפך המסגלגל מוך ד' למות
לליכל הכיכל (שבת קמא.) לפי שלין ניכר כל כך בין מבוי להח וכר ולח נקנה שעומדין לבנין (שבת קנה).
שם). בארזי ואשוחי. לה זכר ולח נקנה שעומדין לבנין (שבת קנה).

למאכל בהמה וסתמיה לעצים ולא לאכילה והיינו לאוצר®: לטינא. לטיט ללבון לבנים: דאים ביה קוצים. ואין יכול לגבלו בידיו וברגליו:

דלית ליה מוקצה יהתם בתבנא סריא תבנא

טוש"ע א"ח סיי שכג סעיי ה וסי׳ תקי סעיף י: ג ב מיי׳ שם הל׳ ב טוש״ע :סב מייה

שבת) טוש"ע א"ח סי' שסה סעיף ה: ה ד מיי פ"א מהלכות שביתת עשור הלכה ז

סמג לאון סה עה טוש"ע א"ח סי תרח סעיף ב: ז ה מיי פ"ב מהלכות י"ט הלכה יא טוש"ע א"ח סי׳ תקיח סעיף ז: ז ר מיי׳ שם ופכ״ו

מהלכות שבת הל' טו

טוש"ע א"ח סי׳ שלג סעיף א: ה ז ה מיי׳ פ״ב מהל׳ י"ט הלכה יא טוש"ע א"ח סי' תקיח סעיף ז:

לעזי רש"י

מוסף תוספות

א. עי' תוס' שבת המת. ד"ה אתקין רבא מש"כ באורך. . דסחיטה משום לבוז

ושאר משקין מלכלכין ולא מלבנין ולפיכך ליכא למיגזר. רענ״ח. ג. משום שמחה רגיליו . לספק ולטפח בהשמעת ואסור. תוס' שכת קמח. ד״ה לא מספקין. קמח. ד״ה לא ידעינן ליה. ד. אלא דלא ידעינן ליה. ר״ן. ה. דאי הכי הרי מכניסין עצמן לספק יוה״כ עצמו. שס. 1. דאי אפשר לצמצם. שס.

רבינו חננאל

תנא אם אי אפשר לו לשנות מותר לעשות כדרכו. אתקין רבא במחוזא, הכתפין הנושאין את הקנקנים בדוחקא, יעמסו אותן בשינוי הווסת, וכי אי אפשר לשנות מותר. א"ל רבה בר רב חנז לאביי ואמור רבנז] משנינן, והא הני נשי . ממלאות מים בלא שינוי. מרבה בשאיבה, שצריכה לשאוב כמה פעמים כדי סיפוקה, מי שהיתה שואבת בכלי הגדול פעם אחת. מי שדרכה למלאות בקטן תמלא בגדול, מרבה בכובד משאוי, תכסהו, פעמים שיפול הכיסוי וצריכה לעמסו, תקשרהו, פעמים שיחתוך וצריכא לקשר, תכסהו בסודר, פעמים שינשר (המים) והסודרו במים ותסחיטהו ניוטרדן במים הנסחיטה. ביו"ט, הלכך לא אפשר ילפיכך שרי. תוב א"ל תנן אין מטפחין ואין מספקין ואין מרקדין. פירוש מספקין סיפוק שבא בחמתו. כדכתיב לרצונו. והאידנא קא חזינן להו דקא עבדי ולא

. אמרינן להו ולא מידי